

OHDVries_Onze afkeer van politiek_De Christen_1983.

De Christen, 98^e jaargang, nr. 39, 7 oktober 1983

Onze afkeer van politiek

De vredesweek van dit jaar is alweer voorbij. Ik beschouw dit als een gelegenheid om er in ons baptisten weekblad iets over te schrijven zonder kans op oorlog. Er zit een brok ironie in deze constatering. Als je in de gemiddelde baptistengemeente in de vredesweek over vrede begint te praten loop je gevaar een broederstrijd te ontketenen!

Die ironie treft zowel de vredesweek als onze gemeenten. In beider houding ten opzichte van de vrede steekt iets ongerijmds. Iemand zal zeggen: met het IKV en de vredesweek haal je de politiek in de gemeente! En dat mag niet! De vrede waarover het evangelie spreekt is niet politiek te organiseren. Die komt van God. Ik ben dezelfde mening toegedaan. Politiek in de gemeente mag niet. Dat wil zeggen: een bepaalde partijpolitiek – of die nu links of rechts of ‘christelijk’ is – hoort niet thuis in de gemeente. En de politiek als middel om een doel te bereiken heeft geen plaats in de gemeente. Hierin heeft naar mijn mening het IKV als vredesbeweging haar kerkelijk karakter verloochend. Maar ik ben bang dat veel baptisten iets ongerijmds bedoelen wanneer ze zeggen dat politiek niet in de gemeente hoort. Zolang we geloven dat de vrede waarover de bijbel spreekt niet alleen maar vrede voor het hart is, maar óók vrede voor de wereld, kunnen we de politiek niet ontlopen. Het duizendjarige rijk, het nieuwe Jeruzalem en de nieuwe aarde zijn politiek! Niet dat de mensen daar CDA of RPF zullen stemmen. Het leven in die rijken zullen niet ontsierd worden door politieke leuzen en programma’s. Maar wel zullen er mensen leven en wonen en werken. De toekomst toe wij van God verwachten is levensecht. En daarom is die toekomst ook politiek. Want politiek is de ordening van het leven. Een gemeente die het vrede-rijk van God verwacht kan de politieke kant van de vrede die zij verwacht niet buiten beschouwing laten.

De vrede die wij van God verwachten brengt ons in conflict met de machten die het leven in de greep houden van geweld en onrecht en bedreiging met de dood. Wij vinden dat je een drugsverslaafde niet alleen de vergeving van zonden door het bloed van Jezus Christus moet prediken, maar dat je óók de strijd moet aangaan met de machten die hem tot een verslaafde hebben gemaakt. Maar kan de gemeente wel de komst van het vrede-rijk prediken zonder tegelijk de confrontatie aan te gaan met de machten die de wereld in onvrede gevangen houden?

Nooit in de geschiedenis is de gemeente principieel de confrontatie met de politieke machten uit de weg gegaan. In het begin van onze jaartelling werden de inwoners van het Romeinse rijk gedwongen de keizer goddelijke eer te bewijzen. Christenen weigerden en confronteerden de keizer met hun belijdenis: ‘Jezus is Heer’. Dat was evenzeer een politieke als een godsdienstige daad! En ze werden voor de leeuwen geworpen. Zo kan dat gaan als je machthebbers bepaalt bij Hem die alle macht heeft in hemel en op aarde. In de tijd van de kerkreformatie weigerden Doperse christenen zich door de overheid onder de wapens te laten roepen. Ze beleden dat het vergieten van bloed strijdig is met de navolging van

Jezus. Deze geloofsuitspraak was tegelijk een politiek daad. Ze confronteerden de overheid met het woord en de macht van Jezus. En ze werden – mede hierom – bloedig vervolgd. Zo kon dat dan gaan. In onze dagen worden geloofsgenoten in Rusland vervolgd die weigeren zich door de overheid te laten controleren. Er zitten vele kanten aan deze zaak. Maar één aspect verdient hier onze aandacht: ze gaan in hun geloof de confrontatie met de politieke machthebbers niet uit de weg.

Wie gelooft in Christus als de koning van het komende vreedrijk komt in aanvaring met de koningen, presidenten en andere machthebbers van deze tijd. Deze aanvaring is een politieke geloofsdaad. De gemeente die tussen de machthebbers van deze tijd door probeert te laveren trekt een vreemd zigzag spoor door het water. Maar ook dit schipperen is een politieke daad! Elke houding en ook elke onthouding in het geordende samenleven is een politieke daad! Iemand zal zeggen: maar in het westen hebben we gelukkig te maken met een andere overheid dan in het atheïstische oosten. We hoeven ons hier niet zo verplicht te voelen tot een confronterend geloofsgetuigenis tegenover de overheid. Een moeilijke vraag: in wiens dienst staan de NAVO landen als ze besluiten nieuwe kernwapens te plaatsen? O, zeker: er zijn vast tien goede redenen te bedenken waarom ze met het oog op de veiligheid niet anders kunnen. Maar dan nog: in wiens dienst staan ze tenslotte, met al hun goede argumenten? In dienst van Christus of van de satan? Ook satan heeft zijn gelijk! Er bestaat zoiets als een demonisch gelijk hebben.

Waarom hebben we een afkeer van politiek in de gemeente? Zijn we misschien bang voor de confrontatie met de machthebbers van deze tijd? Bang voor de versterking van de rust in ons gemakkelijk christelijk leventje?

O.d.V